

ISP debat: Overleven
Aanwezig: 23 personen

Ton heet iedereen welkom.

Anke Siegers is ziek, daarom zal Ton haar rede uitspreken.

Frits zal straks een inleiding geven, vanuit het ISP gaat dat meestal wel snel???

In het overleven is er geen onderscheid tussen arm en rijk. De rijke doordat hij zijn bezit moet beschermen. Hij voelt de spanningen vanuit de maatschappij aankomen.

De [Wet verplichte ggz](#) gaat in 2020 in. Het doel is zoveel mogelijk mensen vanuit beschermd wonen naar (begeleid) zelfstandig wonen te brengen. Hoewel het plaatsen van Cliënten eenzaam in een flat weinig soelaas biedt!

Er is een tendens dat in de GGZ de spanningen oplopen. Vrijwilligers die onder begeleiding van beroeps moeten werken, de beroeps staan onder druk.

Huisartsen vormen de grens van de GGZ in Zandvoort. De POH is eerste hulp bij psychische problemen (diploma?)

In het Sociaal Domein heeft Zandvoort een geschat tekort van 1 miljoen en Haarlem 4 miljoen.

De daklozen zijn moeilijk onder te brengen, er is te weinig goedkope huisvesting.

De jeugdzorg kost veel geld, de jongeren komen meer in de opvang, de wapens zien zij als status symbool.

Vaak is het eigenwaarde gevoel laag, bij peartners van dementerenden

Studenten vinden geen kamer in een commercieele huisvesting.

De Psychiaters komen om in het werk.

Het leven met ondersteuning is vaak goed.

De Opvoeding biedt vaak een wankele start in het volwassen leven

Het aantal suicides bij jongeren neemt toe. 30-40 % voelt zich eenzaam

Er is een start-actie voor dementie

Chauffeurs hebben problemen met verwarde personen. Apart vervoer?

Stelende ouderen, als geen geld dan pikken, vroeger "Proletarisch winkelen"

Er is te weinig medische kennis in de zorg.

Toename euthanasie vooral bij ouderen en ernstig zieken

Ton: ik ben 90 jaar en kost de staat heel veel geld.

Dan draagt Ton het woord over aan Karin Loos die het thema Veiligheid zal gaan bespreken.

Karin vertelt "Ik ben Karin Loos, ben 52 jaar, woonachtig in Hoorn, heb een broer, schoonzusje en ik mag mij 3 keer tante noemen waar ik heel erg blij mee ben.

Ik ben gevraagd om vanavond dit debat te openen.

Ik heb een beschermende maar veilige opvoeding en jeugd gehad, maar dat veranderde op 16 jarige leeftijd doordat ons gezin verlaten werd door mijn vader.

Toen de echtscheiding eenmaal rond was, nam liet mijn vader mijn broer en ik volledig in de steek.

Met name ik kon het niet verwerken en raakte echt helemaal de weg kwijt en dat resulteerde met name in seksuele ongeremdheid, ik ging met alle mannen mee en ik raakte uiteindelijk ook zwanger.

De zwangerschap kwam na 17 weken ten einde dmv een miskraam.

In 1994 ontmoette ik de man waar ik mee in het huwelijk trad, maar dat eindigde al heel snel in een snelle echtscheiding. Ik was zwanger geraakt en dit kindje heeft het ook niet overleefd, ik heb het op medisch advies weg laten halen wat mij nog steeds heel veel verdriet doet. Maar ik heb er geen spijt van, want het was ook voor mijn eigen veiligheid, mijn toenmalige man was heel erg dominant en had ook enigszins losse handjes.

Na mijn scheiding kwam ik weer terecht in de veilige schoot van mijn moeder, samen hebben wij onze schulden afgelost en heeft mijn moeder ervoor gezorgd dat ik weer op het goede pad kwam en met name dat ik daar bleef.

Na 2 jaar ben ik verhuist naar een eigen stekkie en daar woon ik nog steeds.

Ruim 17 jaar terug kwam ik mijn huidige partner tegen en wij zijn nog steeds erg gelukkig met elkaar

ondanks het leeftijdsverschil van bijna 40 jaar.

Gelukkig hebben wij ook weleens woorden of irritaties, maar daar wordt op een rustige en veilige manier over gepraat.

Ook geeft de relatie mij heel veel rust en ik voel mij vooral veilig.

Ik heb ook bijna 20 jaar in de GGZ gewerkt als vrijwilliger en manusje van alles, heb daar veel geleerd en gezien, maar werd niet serieus genomen en dat vond ik op een gegeven moment genoeg.

Sinds een jaar ben ik werkzaam bij de centrale bibliotheek van de gemeente Hoorn, mijn geboorte en woonplaats en daar word ik wel serieus genomen en dat vind ik heel belangrijk.

Ik ben manisch depressief, maar ik kan wel normaal functioneren in de maatschappij mits ik mijn voorgeschreven medicatie inneem, ik zit nu op een zogenaamde onderhoudsdosis.

Hoe ik mijn toekomst zie weet ik nog niet, maar ik hoop dat ik op een gegeven moment in de bibliotheek kan werken zonder begeleiding en dat ik bij het voltallige personeel ga behoren. Ik zou heel graag mijn werkzaamheden bij de bibliotheek uit willen breiden; zoals achter de balie en of mensen ontvangen, maar dan moet mijn lontje wel wat langer worden, want die is op dit moment (nog) een beetje tekort.

Wat betreft mijn toekomst in mijn prive-leven; dat is ook wel onzeker gezien de leeftijd van mijn huidige partner, maar zolang hij nog mag leven, gaan wij gewoon door!!!

Waar ik nu woon moet ik om naar binnen te komen eerst een stenen trap op en binnenshuis ook nog een trap op om in mijn slaapkamer te komen, maar omdat ik een gestoorde motoriek heb opgelopen ten gevolge van een hersenvliesontsteking op de leeftijd van 9 maanden, ben ik op een gegeven moment genoodzaakt om mijn veilige stekkie te moeten verlaten.

Bij de Hoornse bibliotheek heb ik (werk)begeleiding van een plaatselijke instelling, Leekerweide, maar dan kan ook uitgebreid worden tot woonbegeleiding op afstand of op het terrein zelf, wat gelegen is in Wognum (5 km van Hoorn). Op dit moment ben ik daarover aan het nadenken, want als met name mijn moeder wegvalt, wordt het voor mij heel moeilijk.

Tot slot heb ik 2 personen in mijn leven die mij heel dierbaar zijn, mijn moeder van 82 en mijn partner van 90.

Ton, ik hou van jou en ik wil jou (nog) niet missen.

Dank jullie wel voor de aandacht.”

Ton dankt Karin voor haar thema Overleven en Veiligheid met alle waardering hoe zij vanuit onzekerheid de veiligheid vond.

Nu neemt Ton het thema van Anke Siegers waar. Wegens ziekte kon zij zelf niet komen.

“Vertrouwen.

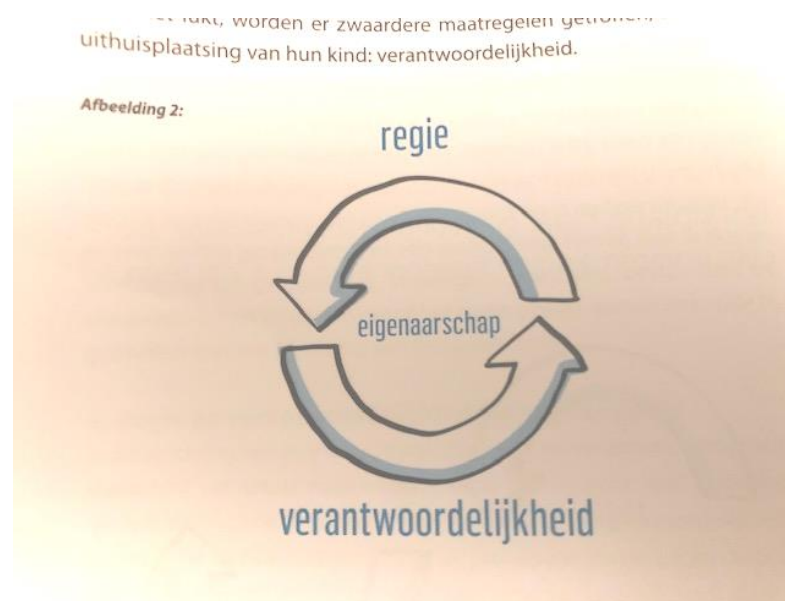
Niet naïef maar nodig voor overleven.

Afgelopen dagen zijn mijn man en ik met een grote groep vrienden en familie aan het

bouwen geweest. We hebben een grote schuur gebouwd voor straks bij ons huis. Een grote schuur waar ook mensen in kunnen logeren wanneer ze er even uit willen of gasten van mijn ouders. Mijn ouders komen in een mantelzorgwoning achter ons huis te wonen.

Mijn man begon vooraf al druk te plannen, wie wat moest doen, wanneer en hoe hij de kwaliteit kon borgen. Hij kon tenslotte niet overal tegelijk zijn. Ook zijn beste vriend had vooraf al ideeën over hoe het moest worden georganiseerd en wat allemaal in welke volgorde moest gebeuren. Welke kwaliteiten er nodig waren op welke plek, wie de leiding moest hebben etc.

Dit leidde vooraf al tot spanningen tussen de twee vrienden. Wij (zijn vrouw en ik) hebben thuis (daar kwamen we later achter) aardig wat masseerwerk toegepast.

Ik werk zelf graag vanuit samensturing en wilde dus niet van te voren alles plannen om mijn 'netwerk in te zetten'

In mijn werk en leven weet ik dat mensen meer gemotiveerd zijn wanneer ze zelf mogen bepalen.

Gelukkig was het mijn project en na enige overtuiging durfde mijn man het ook aan en liet hij het organiseren los.

Ook de vriend liet zich overtuigen. Zo kwamen er maandag 15 mensen en een bouw pakket voor een grote schuur samen.

Na drie dagen stond er dus dit:

Maar dit niet alleen. Doordat we op basis van vertrouwen hadden samengewerkt had jong (6) en oud (70) helemaal op eigen manier bijgedragen. In eigen tempo, met de dingen die zij zelf wilden. Het was zelfs zo aanstekelijk dat een betrekkelijk vreemde (iemand die bij mijn man op

een vereniging zit, die toevallig langsfietste) uiteindelijk drie dagen meehielp en vriend werd. Onze vrienden werden vrienden met onze andere vrienden.

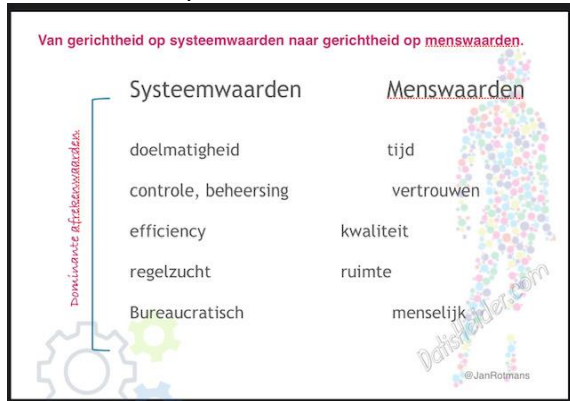
Onze familiebanden werden aangesterkt

We hadden allemaal een geweldige tijd!

Oh ja, er staat nu dus ook een grote schuur.

Vanuit de industriële revolutie hebben we meegenomen dat je zaken voor elkaar krijgt als er mensen zijn die de leiding nemen. (Hierarchisch denken)

Dit doen we op basis van waarden die onze 'dominante afrekenwaarden' zijn geworden

De menswaarden, zijn daardoor op de achtergrond geraakt. Ook in het sociaal domein, terwijl juist hier, deze waarden dominant zouden moeten en kunnen zijn. Gerichtheid op deze waarden levert meer op. Vanuit vertrouwen ontstaat samenwerking en kwaliteit.

Vertrouwen is dus niet naïef, maar noodzakelijk. Want alleen in vertrouwen ontstaat echte samenwerking en in het sociaal domein is dat hard (én dat hart) nodig.

Hartelijke groet,

Anke Siegers,
06-28840251”

Hiermee rondt Ton de inleiding van Anke af.

Ton nodigt dan Frits Bosch uit om zijn inleiding over de Volledigheid in het Overleven te geven.

Frits heeft ervoor geijverd dat in 2010 de eerstelijnspsycholoog (ELP) werd vergoed vanuit de basiszorgverzekering. Helaas duurde dat maar tot 2015 mede vanwege broodnijd vanuit de concurrerende partijen vanuit de 2^e lijn GGZ.

Ook kwamen er in die periode Praktijkondersteuners GGZ bij de Huisartsen, waarvan een deel vanuit de 2^e lijn werd aangesteld en een ander deel vanuit de 1^e lijn kwam.

Zo werden er minder dingen vergoed.

De 1^e lijn leverde zo meer de basiszorg. De 2^e lijn GGZ werkt meer vanuit de DBC's

Daarnaast zag je een ontwikkeling vanuit de 2^e lijn om in de 1^e lijn projecten te starten.

De 2^e lijn w.o. Psy-Q richt zich op ziektebeelden opereren in vakjes. Angst depressie etc

Vanuit mijn praktijk begin ik met intake familie, werk hobbys etc. Bij zwaardere problemen valt men buiten de boot.

In de onderhandelingen met het ministerie gebruikte Frits Argumenten

De controversie met Bram Bakker die het luisteren naar de client achterlijk durfde te noemen. Dit zijn geen argumenten.

Terwijl het luisteren de basis van het serieus nemen van de volledige mens is.

Met minister Blokhuis heeft hij verteld dat de ELP zowel letterlijk in de buurt als in de praktijk dicht bij de mensen staat..

De E-health lijkt er in de verte wel op, maar is het niet echt; het is virtueel contact

De bureaucratie bij de 2^e lijn kijkt alleen naar het etiketje en niet naar de omstandigheden die het probleem hebben bevorderd of mogelijk maakten

Dat is waar de ELP de volledige mens wil blijven zien.

Ton deze directe aanpak vinden wij ook bij het ISP en bij MIND en de Herstelacademie en Bonjo. Klantenorganisaties zijn belangrijk, en het ISP krijgt nu ook subsidie voor 2019 van de gemeente Haarlem.

Dan komen de vragen uit de zaal

Gwen heeft een vraag voor Frits Bosch. Zij is coach binnen de 1^e lijn ggz en helpt mensen met problemen met haar Paard. Zij doet opleiding om ook professionaliteit te verwerven.

Door die diploma's kan zij bij de Zorgverzekering mogelijk vergoedingen verwerven.

Het is een probleem dat het een vrij beroep is waardoor iedereen zich coach kan noemen.

Dit vind zij oneerlijke concurrentie. Bij de WMO ervaart zij dit, waardoor soms regelingen mislopen.

Zij vraagt onverzekerde zorg in een verschuiving in de zorgverzekering kan komen, en waar dan de afbakening en verwijzing komt.

Frits Bosch: in onze beroepsgroep is cijfermatige verantwoording niet mogelijk, dus moet er gewerkt worden aan strengere accreditering en zouden cursussen en opleiding geëist kunnen worden.

Gwen: bij coach level 3 wordt inbegrepen dat men weet wanneer door te verwijzen.

Wij tonen aan dat wij goed zijn.

Wij proberen probleemgericht te werken (een ding toezeggen) en zo kort mogelijk traject te houden.

De regie leggen wij bij de klant. Zo hebben we snel resultaat

Frits Bosch: Als gevolg van de bezuinigen richt men alles op verstand, de Cognitieve Therapie.

Gespreksterapie is een kostenpost.

De politici maken zich niet druk over coaching positief of negatief.

Gwen wij zien depressie als een reden een oorzaak, de motor erachter, wij leren de mensen ermee omgaan zodat het geen knelpunt meer is.

Ton: belangrijk dicht bij de mens te blijven

Karin vindt het moeilijk te praten met haar moeder, met Ton wel. Ze probeerde de POH maar het klikte niet.

Ton: We hebben de jongeren in de inleiding besproken. Karin behoort bij de middengroep.

Bij de leeftijdsgroep van 70 tot 80 jaar treedt betutteling al op.

Marianne wijst op de eenzaamheid bij ouderen. Bij het station is een bijeenkomst daarover.

Elena: ik zal me nooit laten betuttelen. Ik ben zelfstandig en dat wil ik graag blijven.

Piet: ik ben nu 70 en heb altijd op mijn eigen kracht moeten vertrouwen. Eerst had ik het Asperger-syndroom, nu blijkt dat weer niet juist, ik blij nu hoogbegaafd te zijn. Hij heeft een tijd geleden besloten niet meer mee te doen met het systeemdenken. In de psychologie en de psychiatrie gelden allemaal regels waaraan je moet voldoen. Mijn autisme-coach heb ik zélf moeten zoeken. Het zorgsysteem schoot te kort om hem te vinden. Ik ga strijdend ten onder, en als we via het ISP tot consensus komen kunnen we misschien bezwaar maken tegen teveel kijken en het waarheidsgehalte daarvan.

Elena: wij mogen aan regels voldoen, maar bij de WMO lukt het niet om in het goed vakje te komen.

En als je dan bij het paaltje komt, en dan je mond open doet, dan ben je geen mens meer. Gewoon mensen groeten op de straat, dat wel, maar de overheid niet!

Annelies hoopte bij een psycholoog terecht te komen, maar kwam uit bij de geriatrie, waar oudere mensen te gemakkelijk worden betutteld.

Frits vertelt dat hij samen met Jim van Os bij de Nieuwe GGZ actief is, waar de betutteling wordt geweerd

Karin, ben jaren in een hoekje gedreven, nu niet meer!

Piet: het gaat om systemen die mensen in een stramen willen dringen

Gwen is met Ton bevriend geraakt via zijn dochter. Tegenwoordig komt euthanasie steeds meer in het nieuws. Ouderen in tehuizen worden niet meer zomaar bijgevoed als ze niet zelf meer kunnen eten.

Vera: de werkdruk is groot, daarom doet men niet zomaar een sonde aanbrengen.

Arno: zijn moeder at niet meer, was aan de morfine. Dronk alleen nog vla. Ze was niet meer bij haar volle verstand. Ze overleed spoedig.

Lidia: de Thuiszorg mag geen maaltijden meer klaarmaken.

Martien bezoekt mensen in de psychiatrie en in bejaardenhuizen. Hij ziet mensen die nog veel bezoek krijgen en anderen die minder bezoek krijgen. Als het bezoek helemaal stopt weet hij het ook niet meer. Hij gaat ervan uit dat het gesprek van twee kanten komt. Als iemand opnieuw begint met zijn / haar verhaal dan is dat tijd voor hem om te vertrekken.

Hij gunt iedereen veel bezoek, maar of dat voor iedereen mogelijk is?

Gwen: het beleid is niet slecht, maar soms wordt er te weinig vertrouwen geboden. De zelfredzaamheid wordt te vaak ontkend. En hoe zou je kunnen zorgen voor vooruitgang? Laat mensen hun eigen kracht ontdekken

De Participatiewet biedt ruimte maar komt teveel voort uit straf en beoordelingscultuur

Elly: woont in een nieuwe buurt. Was met buurtgenoten aan het overleggen dat er een ontmoetingsplek moest zijn. Toen gewoon de stoute schoen aangetrokken en in het buurthuis koffie gaan drinken. Jij zorgt dat er een goede sfeer hangt, vrienden praten samen. Bij problemen praat er gewoon over en doe wat je samen wil. De buurthuizen zouden meer eigen initiatieven moeten omarmen. Omgaan met elkaar in openheid en knelpunten bespreekbaar kunnen maken.

Frits snapt dat burens belangrijk zijn, de gezelligheid is daarbij het belangrijkste. En weet: niet alle profs maken er een puinhoop van.

Wij streven ernaar om in 2020 een vervolgbijeenkomst te realiseren in de Pletterij.